

der en Gruppe paa 31 Medlemmer af Socialdemokrater og Venstremænd i videste Forstand — 34 Medlemmer, d. v. s. Flertal i Landstinget. Det vilde imidlertid det Berntsen'ske Venstre ikke, og Følgen deraf blev, at Højre for første Gang fik Fremgang ved Landstingsvalget og gik frem fra 27 til 30 — eller maaske 31, thi det er jo usikkert, om det nyvalgte Medlem fra Fyn vil gaa til Højre eller til de Frikonservative; men hvis han gaar til Højre, er Højre 31 Medlemmer og de Frikonservative kun 5, og gaar han til de Frikonservative, have de Frikonservative 6 og Højre 30. Men i alle Tilfælde bliver der af Højre og Frikonservative 36 mod 30 til den anden Side, og det betyder naturligvis en stor Sejr og Fremgang for Højre som saadant deroppe. Og de to Højregrupper oppe i Landstinget have da ogsaa straks sluttet sig sammen. Ingen Grundlovsændring kan nu gennemføres i Landstinget, medmindre Højre billiger den. Se, medens man kan forklare Højres Nederlag ved Folketingsvalget ved en uforstandig Valgledelse, kan man ikke forklare den Sejr, Højre vandt ved Landstingsvalget ved en lignende uforstandig Ledelse fra det Berntsen'ske Venstres Side. De vidste meget vel, hvad de gjorde, de vidste, at Kortene skulde spilles fint, hvis det skulde undgaas, at Tilhængerne af den privilegerede Valgret kom i Mindretal oppe i Landstinget. Naar jeg bruger Udtrykket „Tilhængerne af den privilegerede Valgret“, er det maaske et noget forældet Udtryk, thi det er jo et Spørgsmaal, om Højre oppe i Landstinget ligesom Højre her i Folketinget vedblivende er Tilhængere af den privilegerede Valgret i den foreliggende Skikkelse, og saa snart man opgiver den, kommer man til at forhandle, og saa maa man jo se, hvad det er, Højre vil forlange. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) talte for nylig ved et Møde i Ribe, og efter et Referat, som jeg har set, har det ærede Medlem udtalt, at Højre vilde ikke være med til en Forfatningsforandring; medmindre den gav Forholdstalsvalgmaaden til Folketinget, men at Højre, naar det kunde faa den, nok vilde være med til en Forhandling om den privilegerede Valgret til Landstinget. Det ærede Medlem, der jo er en af Højres Ledere her i Tinget, har altsaa udtrykt sig paa en saadan Maade, at det fremgaar heraf, at han ikke ubetinget kræver den nuværende privilegerede Valgret til Landstinget opretholdt. Den 4. Oktober i Aar skriver „Ber-

lingske Tidende“, dette Hovedorgan for den frikonservative Politik, at Vælgernes Flertal har ønsket Spørgsmaalet om den privilegerede Valgret til Landstinget „løst ad den rolige Forhandlingens Vej. Denne staar Regeringen fuldt aaben, og man maa i de konservative Partier ogsaa være forberedt paa, at den vil blive benyttet, saa snart Tid og Lejlighed gives.“ Altsaa, de Frikonservative meddele Regeringen, at en Lejlighed til at forhandle om den privilegerede Valgret staar Regeringen fuldt aaben. Den højtærede Finansminister (N. Neergaard) var nylig i Æbeltoft og udtalte sig der efter et Referat, jeg har set, meget taaget, ganske vist, men det synes dog nærmest at fremgaa af hans Udtalelser, at han for sit Vedkommende ønskede, der skulde tages en Forhandling op om Afskaffelsen af den privilegerede Valgret. Jeg tror, det ærede Medlem sagde, at Afskaffelsen af den privilegerede Valgret var Hovedsagen, eller saadant noget lignende. Den højtærede Indenrigsminister udtalte sig paa Mødet paa Samsø forud for Valget i Kalundborg paa en saadan Maade, at det maa være klart, at han ønsker, at man, naar der er nogen Mulighed derfor, skal forhandle om at faa ophævet den privilegerede Valgret. Den eneste, som ubetinget holder paa den privilegerede Valgrets Bevarelse i den foreliggende Skikkelse, er det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Det ærede Medlem vil ikke paa nogen mulig Maade tillade nogen Forhandling om, at den privilegerede Valgret skal falde bort. Det ærede Medlem fra Ringkøbing holder absolut paa, at en Forhandling om en Forfatningsændring kun maa dreje sig om Folketingets Sammensætning, kun maa gaa ud paa, at 25-aarige Mænd og Kvinder skulde have Valgret, men der maa ikke paa nogen mulig Maade forhandles om den privilegerede Valgret med de Partier, som altsaa indbyde dertil, baade Højre og de Frikonservative.

Nu er det imidlertid meget tvivlsomt, om det ærede Medlem fra Ringkøbing kan føre sin Sag igennem. Det ærede Medlem fra Ringkøbing har saadan en Maade at staa frem paa og sige: Saadan kan det blive, og anderledes kan det ikke paa nogen Maade blive. Hvis man ikke gør, akkurat som det ærede Medlem vil, saa maa det nødvendigvis strande. Ja, det er ikke saa underligt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har kunnet vænne sig til at tale saaledes, thi det ærede Medlem fra Ringkøbing har virkelig en Gang, endog-